

Камила Лекберг - „Пазачът на фара“

Едва когато хвана волана, тя видя, че ръцете ѝ са в кръв. Дланите ѝ лепнеха по кожената повърхност, но реши да не им обръща внимание. Включи на задна и потегли рязко. Чу хрущане на чакъл под гумите, докато изкарваше колата от алеята пред гаража.

Предстоеше им дълго пътуване. Хвърли поглед към задната седалка. Сам спеше увит с одеялото. Трябваше да го закопчае с колана, но сърце не ѝ даваше да го събуди. Трябваше да кара колкото се може по-внимателно. Инстинктивно отпусна педала на газта.

Лятната нощ започваше да просветлява. Мракът едва бе паднал и вече се вдигаше. Въпреки това нощта ѝ се струваше безкрайна. Всичко се бе променило. Кафявите очи на Фредрик се вираха неподвижно в тавана и тя осъзна, че няма какво друго да направи. Беше принудена да спаси себе си и Сам. Не можеше да мисли за кръвта, нито за Фредрик.

Имаше само едно място, където да отиде.

Шест часа по-късно пристигнаха. Фелбака се пробуждаше. Паркира колата пред сградата на Бреговата охрана и се замисли как да пренесе всичко. Сам продължаваше да спи дълбоко. Тя извади пакет носни кърпички от жабката и избърса ръцете си доколкото можеше. Не беше лесно да махне кръвта. След това извади куфарите от багажника и ги помъкна бързо към Бадхолмен, където се намираше лодката. Притесняваше се, че Сам може да се събуди през това време, но колата беше заключена, така че нямаше как той да излезе и да падне във водата.

С мъка вдигна куфарите и ги остави в лодката, след което отключи веригата, сложена да спира крадците. После се забърза обратно към колата и почувства облекчение, когато видя, че Сам спи все така спокойно. Вдигна го заедно с одеялото и го отнесе до лодката. Качи се вътре, като внимаваше къде стъпва и успя да не се подхлъзне. Внимателно остави Сам на палубата, пхна ключа в стартера и завъртя. Двигателят се закашля. Отдавна не беше карала лодката, но имаше чувството, че ще се справи. Подкара я на заден ход, след което я насочи във от пристанището.

Слънцето грееше, но още не бе почнало да топли. Тя усети как напрежението постепенно я отпуска, а среднощният ужас разхлабва хватката, в която я бе сграбчил. Погледна към Сам. Ами ако случилото се го е белязало за цял живот? Петгодишните деца са крехки, кой знае коя част от психиката му се е повредила. Щеше да стори всичко по силите си, за да му помогне да се възстанови. Щеше да прогони лошото с целувки, както направи, когато той падна с колелото и си ожули коленете.

Знаеше пътя наизуст. Познаваше всеки остров, всяка скала. Пое курс към Ведерьобуд, отдалечавайки се все повече от крайбрежието. Вълните станаха малко по-високи. Носът на лодката се блъскаше във водата след всяко издигане. Наслаждаваше се на солената вода, която пръскаше лицето ѝ, и дори си позволи да затвори очи за няколко секунди. Щом ги отвори, забеляза Грошер в далечината. Сърцето ѝ подскочи, както всеки път, когато наближеше малката къща и белия фар, който се издигаше гордо към синьото небе. Още бяха твърде далеч, за да различи цветовете на къщата, но си спомняше светлосивата фасада и белите ъгли и прозорци. Помнеше също розовите ружи, които растяха до най-подветрената стена.

Това бе убежището ѝ, нейният рай. Нейният Грошер.

* * *

Църквата беше пълна до последния ред, а олтарът преливаше от цветя. Венци, букети и красиви копринени панделки с последни думи за сбогом.

Патрик едва събра сили да погледне към белия ковчег наред морето от цветя. В голямата каменна църква бе настъпило зловещо мълчание. На погребенията на възрастни хора хората си разменяха реплики като „тя изпитваше такива болки, че това си е благословия“, в очакване на чашата кафе след церемонията. Днес не се чуваха такива разговори. Всички седяха смълчани на пейките, с натезали сърца и глождени от усещане за несправедливост. Такива неща не биваше да се случват.

Патрик се прокашля и погледна към тавана, опитвайки се да прогони сълзите. Стисна ръката на Ерика и разхлаби яката на ризата си, за да си поеме малко повече въздух. Имаше чувството, че ще се задуши.

Камбаните горе в кулата забиха и звъntenето отекна между стените. Мнозина се стреснаха и погледнаха към ковчега. Лена излезе от църковната ризница и тръгна към олтара. Именно тя ги беше венчала в същата тази църква. Но онова време му се струваше като друга реалност. Тогава настроението беше весело, въодушевено и светло. Сега Лена беше сериозна. Патрик опита да разчете изражението ѝ. И тя ли считаше случилото се за несправедливо? Или се чувстваше спокойна в твърдата си увереност, че зад всичко се крие някакъв смисъл?

Сълзите отново потекоха и той ги избърса с опакото на ръката си. Ерика дискретно му подаде кърпичка. Последните акорди на органа заглъхнаха и след тях настана кратка тишина, преди Лена да заговори. Гласът ѝ потрепери леко, но бързо се успокои.

– Животът може да се промени за миг. Но Бог е с нас, дори днес.

Патрик виждаше как устните ѝ се движат, но скоро спря да чува думите ѝ. Не искаше да слуша. Малкото детинска вяра, която бе запазил през годините, най-накрая изчезна. Нямаше никакъв божествен замисъл в случилото се. Отново стисна ръката на Ерика.

* * *

– С гордост мога да съобщя, че се придържаме към графика. Официалното откриване на „Бадхотел“ във Фелбака ще се състои след малко повече от две седмици.

Ерлинг В. Ларшон се протегна и обходи с поглед членовете на общинския съвет, сякаш очакваше аплодисменти. Наложил се да се задоволи с няколко одобрителни погледа.

– Това е същински триумф за района – поясни той.

– Тотално реновирахме обект, който може да се счита едва ли не за реликва, а в същото време вече можем да предложим модерен и конкурентноспособен лечебен център. Или спа, както се казва. – Ерлинг направи кавички във въздуха. – Това, което ни остава, е да доизкусурим някои последни детайли, да поканим няколко компании да изпробват услугите ни предварително и, естествено, да организираме грандиозното празненство по откриването.

– Звучи чудесно. Имам само няколко въпроса.

Матс Сверин, който встъпи в длъжност като общински финансов директор преди два месеца, размаха химикалката си във въздуха, за да привлече вниманието на Ерлинг. Но Ерлинг ненавиждаше всичко свързано с администрация и отчети и се престори, че не го чува. Вместо това рязко обяви събранието за приключено и се оттегли в просторния си кабинет.

След провала с риалити шоуто, никой не вярваше, че Ерлинг отново ще изгрее, но ето че се завръщаше с още по-мощен проект. Самият той никога не се бе съмнявал в успеха си дори когато критиците му бяха най-шумни. Беше роден за победител. Разбира се, критиките все пак му се отразиха и затова той замина за уелнес центъра „Юсет“ в Даларна, където да си отпочине. Извади късмет, защото ако не беше отишъл

там, нямаше да срещне Вивиан. Запознанството с нея се оказа повратна точка както в професионален, така и в личен план. Тя го плени както никоя друга жена по-рано и сега той осъществяваше именно нейната идея.

Не устоя на изкушението да вдигне телефона и да ѝ се обади. Вече го правеше за четвърти път днес, но гласът ѝ караше цялото му тяло да потръпва. Затаи дъх, когато чу сигнала в слушалката.

– Здравсти, скъпа – каза Ерлинг, щом тя вдигна. – Искях само да чуя как си.

– Ерлинг – отвърна Вивиан с онази специална интонация, която го караше да се чувства като полудяло от любов момче. – Добре съм, точно както и преди час, когато говорихме за последно.

– Чудесно – каза той и се ухили глуповато. – Искях само да се уверя, че всичко е наред.

– Знам, и те обичам за това. Но има още много неща за уреждане преди откриването, нали не искаш да остана да работя цяла вечер?

– В никакъв случай, миличка.

Ерлинг реши повече да не се обажда и да я безпокои. Вечерите бяха свещени.

– Работи си, аз също ще се залавям за работа тук.

Прати няколко въздушни целувки към слушалката, преди да затвори. После се облегна назад в стола, склочи ръце зад главата си и се замечта за насладите, които предстояха довечера.

* * *

В къщата миришеше на застояло. Ани отвори всички врати и прозорци, оставяйки свежия вятър да проветри стаите. Течението за малко да катурне една ваза, но тя я улови в последния момент.

Сам лежеше в малката стая до кухнята. Винаги я бяха наричали гостната, въпреки че това беше нейната стая. Тогава родителите ѝ спяха на горния етаж. Тя провери дали всичко е наред със Сам, после се загърна с един шал и взе големия, ръждив ключ, който както винаги висеше на пирона до входната врата. Излезе на скалите отвън и се загледа към хоризонта, застанала с гръб към къщата. Вятърът минаваше право през дрехите ѝ. Единствената постройка на острова освен къщата беше фарът. Рибарският навес долу при кея беше толкова малък, че не се броеше.

Ани тръгна към фара. Гунар, изглежда, беше смазал ключалката, защото ключът се завъртя с изненадваща лекота. Вратата се отвори със скърцане. Стълбата започваше почти от прага и Ани се отправи нагоре, държейки се за парапета, докато изкачваше тесните, стръмни стъпала.

Намираще гледката за толкова красива, че щом погледнеше навън, оставаше без дъх. В едната посока се виждаха само морето и хоризонтът, а в другата се простираше архипелагът със своите малки и големи острови и скали. Фарът отдавна не се използваше. Днес се издигаше над острова като паметник на отминалите времена. Лампата беше изгаснала, а металните плоскости и болтовете бавно ръждясваха под влиянието на солената вода и вятъра. Като дете Ани обичаше да си играе тук горе. Беше толкова тясно, като стая за игри високо над земята. Единствените мебели, които се побираха вътре, бяха леглото, на което пазачите на фара едно време спели по време на дългите смени, и един стол, на който човек можеше да седне и да наблюдава морето. Ани легна в леглото. От покривалото се надигна мирис на спарено, но звуците около нея бяха същите, както когато беше малка. Крясъците на чайките, вълните, които се разбиваха в скалите, и скърцащият, стенещ звук, който идваше от самия фар. Тогава всичко бе толкова просто. Родителите ѝ се тревожеха, че тъй като е единствено дете, ще ѝ дотегне да стои на острова. Но нямаше причина за притеснения. Обичаше да прекарва времето си тук. А и не беше сама. Но нямаше как да им обясни това.

* * *

Матс Сверин въздъхна и се зарови в документите пред себе си. Днес беше от онези дни, през които не можеше да спре да мисли за нея. Не можеше да спре да се чуди. В такива дни не успяваше да свърши много работа, но вече все по-рядко изпадаше в подобно настроение. Започваше да превъзмогва случилото се или поне му се искаше да вярва, че е така. Истината вероятно беше, че никога няма да успее да го преживее напълно. Продължаваше да вижда лицето ѝ пред себе си и в известен смисъл се чувстваше благодарен за това. Но същевременно му се искаше образът да стане неясен, размазан. Опита да се съсредоточи върху работата си. През по-добрите дни му беше приятно. Беше предизвикателство да се впусне в общинските финанси и постоянните компромиси между политически и пазарни съображения. Естествено, през месеците откакто работеше тук, голяма част от времето му отиваше за проекта „Бадис“. Радваше се, че старата сграда най-накрая е реставрирана. Също като повечето жители на Фелбака, всеки път, когато минеше покрай постройката, Матс си мислеше със съжаление за някогашната ѝ красота и се ядосваше, че е била оставена да запустее. Но сега си бе възвърнала предишния блясък.

Надяваше се, че има истина в бомбастичните обещания на Ерлинг за извънмерния успех, който ще има начинанието. Но Матс се съмняваше. Проектът вече беше натрупал огромни разходи покрай реконструкцията на сградата, а разработеният бизнес план се основаваше на твърде позитивни изчисления. На няколко пъти бе опитвал да изрази притесненията си, но без да получи отговор. Освен това имаше неприятното чувство, че нещо не е наред, въпреки че многократно бе преглеждал цифрите отново и отново, без да открие друго, освен огромните начислени разходи.

Матс погледна часовника и видя, че е време за обяд. Отдавна не бе изпитвал истински глад, но знаеше, че трябва да яде. Беше четвъртък, което означаваше палачинки и грахова супа в „Шеларен“. Все щеше да успее да хапне нещо.

* * *

Само най-близките щяха да присъстват на същинското погребение. Останалите изчезнаха тихо в другата посока, надолу към града. Ерика стисна здраво ръката на Патрик. Вървяха точно след ковчега и тя усещаше всяка крачка като удар право в сърцето. Беше опитала да убеди Ана да не се подлага на това, но сестра ѝ настояваше за истинско погребение. Желанието на Ана да уреди всичко временно я беше изкарало от апатичното ѝ състояние, така че Ерика се бе отказала от опитите да я разубеди и вместо това ѝ помогна с приготовленията, които бяха нужни, за да могат Ана и Дан да погребат сина си.

За едно нещо обаче не отстъпи пред сестра си. Ана искаше всички деца да присъстват, но Ерика реши малките да останат въщи. Бяха дошли само двете най-големи, дъщерите на Дан Белинда и Малин. Кристина, майката на Патрик, остана да се грижи за Лисен, Адриан, Ема и Мая. И за близнаците, разбира се. Ерика малко се притесняваше, че на Кристина ще ѝ дойде твърде много, но свекърва ѝ спокойно я бе уверила, че все ще опази малките през двата часа, докато трае погребението.

Свиваше я сърцето, когато погледнеше към почти голата глава на Ана. Наложиха се лекарите да обръснат косата ѝ, за да могат да пробият черепа ѝ и да облекчат напрежението, което се бе насъбрало вътре и което заплашваше да причини постоянни увреждания, ако не се вземат мерки. Вече ѝ беше поникнала малко мъхеста коса, но цветът бе по-тъмен от преди.

За разлика от Ана и от жената в другата кола, която бе загинала на място, Ерика по чудо се отърва без сериозни наранявания. Получи само сътресение на мозъка и две

счупени ребра. Вярно, близнаците се родиха преждевременно, със спешно цезарово сечение, но бяха здрави и силни и след два месеца вече можеха да ги вземат от болницата.

Ерика едва не избухна в плач, щом премести поглед от наболата коса на сестра си към малкия бял ковчег. Освен сериозните черепни наранявания, Ана си беше счупила и тазовата кост. На нея също ѝ направиха секцио, но нараняванията на бебето бяха толкова сериозни, че лекарите не възлагаха големи надежди. Седмица по-късно малкото момченце спря да диша.

Погребението трябваше да почака, защото Ана не можеше да напусне болницата. Но вчера ѝ разрешиха да се прибере. И ето че днес погребвах сина ѝ, който не можа да получи изпълнения с любов живот, който го очакваше. Ерика видя как Дан сложи ръка върху рамото на сестра ѝ, след като внимателно избута инвалидната количка до гроба. Ана се отърси от ръката му. Така беше от злополуката насам. Като че болката ѝ беше толкова голяма, че не можеше да я сподели с друг човек. Дан, от своя страна, имаше нужда да сподели своята, но не с когото и да е. Патрик и Ерика бяха опитали да говорят с него, всички в обкръжението му бяха направили каквото могат. Но той не искаше да сподели мъката си с друг, освен с Ана. А тя не можеше да го стори.

За Ерика реакцията на Ана все пак беше разбираема. Добре познаваше сестра си и знаеше през какво е преминала. И в миналото животът се бе отнасял сурово с нея, а случилото се сега заплашваше да се окаже повече, отколкото Ана може да понесе. Но макар и да я разбираше, на Ерика ѝ се искаше всичко да е различно. Сестра ѝ имаше нужда от Дан повече от всякога, Дан също се нуждаеше от нея. А сега стояха един до друг като двама непознати, докато малкият ковчег бавно се спускаше в земята.

Ерика се протегна напред и сложи ръка на рамото на Ана. Този път сестра ѝ не се отдръпна.